

U ZeKaeMu je premijerno izvedena hrabra i dosljedna predstava "Ljudski glas" vrlo ujednačene glume

"Ljudski glas" je priča o rodu definiranom kroz seksualnost

Pet glumica
 U prvom su dijelu u crnim haljinama, ali u drugom dijelu ostaju u bodijima boje kože

U Zagrebačkom kazalištu mladih premijerno je izveden "Ljudski glas" temeljen na monološkim tekstovima Cocteaua, Krausa i Preciadoa

Bojana Radović
 bojana.radovic@vecernji.net
 ZAGREB

"Ljudski glas" ZKM-a triptih je sastavljen od: "Ljudskog glasa" Jeana Cocteaua (prijevod Urše Raukar), "I love Dick" Chris Kraus i "Ovisnika o testosteronu" Paula B. Preciadoa (prijevod Ivane Ostojčić). Sva tri dijela u biti su monolozi, ali ih dramaturg Goran Ferčec i redatelj Bojan Đorđev predstavljaju višeglasno – u izvedbi Hrvojkje Begović, Nataše Dorčić, Barbare Prpić, Urše Raukar i Lucije Šerbedžije. Priča je to o rodu, definiranom kroz žudnju, kroz seksualnost i mijene vremena koje protječe.

U prvom dijelu na sceni su žene u crnim haljinama, salonkama, s pundama, biserima (kostimografkinja Maja Mirković), tvore sam pojam ženstvenosti. Ona te-

Predstavu "Ljudski glas" je režirao Bojan Đorđev, a dramaturg je Goran Ferčec

lefonom razgovara s čovjekom s kojim je provela pet godina, a on se sutra ženi drugom. To je priča o ženskoj ovisnosti, potpunoj posvećenosti muškarcu i potpunoj izgubljenosti u trenutku kada on odlazi. Tekst je autor napisao 1929., kada je bilo nezamislivo da te riječi izgovara muškarac kojeg je ostavio drugi muškarac, a Almodóvar tvrdi kako je "Ljudski glas" temelj filma "Žene na rubu živčanog sloma". Ovdje je to podsjetnik na vremena u kojima je ženi preostalo tek da očajnički pati i žudi, ali ništa ne poduzima.

Naglo mijenjanje ploče

U drugom dijelu Ferčec i Đorđev naglo mijenjaju ploču. Glumice svlače haljine i ostaju u bodijima boje kože na kojima je nacrtano golo žensko tijelo. Sada one zavode, pismima Dicku pokušavaju preuzeti aktivnu i djelujuću ulogu. Ovdje do punog izražaja dolazi scenografija Siniše Ilića – stolovi postavljeni u svojevrsnu pistu na kojoj su glumice izdignute od poda, kako bi nacrtane spolne oznake došle do punog izražaja.

Nakon zavođenja slijedi otrežnjenje: žena koja eksperimentira s testosteronom i tako mijenja svoje biće. Na sceni su karikature: žena u bijeloj kuti, korzetu i halterima, gorila s precizno našminkanim licem plavokose ljepotice, morska sirena... Ovdje glumački zbor dosiže krešendo, ujednačeno i skladno.

Tko smo mi uopće

No, tko smo mi uopće, postoje li rodovi u našem svijetu, onom u kojem homoseksualne i transrodne osobe konačno smiju imati svoj glas, onom u kojem se i svima ostalima hormonska slika mijenja kemijom? U zemlji u kojoj se rod koristi kao oružje protiv neistomišljenika, onih koji misle da se nasilje nad ženom treba i zakonski zabraniti, jer nam ograde ljudskosti nikada nisu bile dovoljne, ovo je hrabra i dosljedna predstava. Na žalost, teško da će je vidjeti bilo tko od onih koji bi mogli, ako već ne nešto naučiti, a ono barem baciti drukčiji pogled na ono što u 21. stoljeću tvori – ljudski glas.